

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 466

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 15 august 2001

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 124 din 26 aprilie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 și art. 172 alin. 1 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 147, art. 248 și art. 258 din Codul penal.....	1-5	alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit, republicată.....	10-11
— Opinie separată.....	5-7	Decizia nr. 141 din 8 mai 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoriile publice internă, modificată.....	11-13
Decizia nr. 125 din 26 aprilie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (3) și art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chirieșilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe.....	8-9	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 129 din 26 aprilie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15		168. — Ordin al ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor privind Atribuțiile oficiilor cinegetice care funcționează în structura inspectoratelor teritoriale de regim silvic și cinegetic.....	14-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 124

din 26 aprilie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 și art. 172 alin. 1 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 147, art. 248 și art. 258 din Codul penal

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ioan Muraru — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător

Iuliana Nedelcu — procuror
Cristina Radu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 și art. 172 alin. 1 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 147, art. 248 și art. 258 din Codul penal, excepție ridicată de Rada Stănescu și Anica Codârleanu în Dosarul nr. 548/2000 al Judecătoriei Sfântu Gheorghe.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 210 din 26 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 5 martie 2001.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 iulie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 548/2000, **Judecătoria Sfântu Gheorghe a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 și art. 172 alin. 1 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 248, art. 258 și art. 147 din Codul penal**, excepție ridicată de Rada Stănescu și Anica Codârleanu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că dispozițiile art. 224 din Codul de procedură penală, privitoare la actele premergătoare, și ale art. 172 alin. 1 din Codul de procedură penală, privitoare la dreptul apărătorului învinutului de a asista la efectuarea actelor de urmărire penală, contravin prevederilor art. 24 alin. (1) din Constituție, referitoare la garantarea dreptului la apărare, prevederilor art. 49 din Constituție, referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și prevederilor art. 20 din Constituție, raportat la prevederile art. 6 pct. 3 lit. a)—d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În opinia autorilor excepției toate actele de urmărire penală efectuate înainte de începerea urmăririi penale încalcă prevederile art. 172 din Codul de procedură penală, atrăgând nulitatea acestora și refacerea lor într-un cadru legal. De asemenea, se susține că dispozițiile art. 248 din Codul penal, privitoare la abuzul în serviciu contra intereselor publice, ale art. 258 din Codul penal, privitoare la sancționarea faptelor săvârșite de alți funcționari, și ale art. 147 din Codul penal, privitoare la noțiunile de „funcționar public” și de „funcționar”, contravin prevederilor art. 72 alin. (3) lit. i) din Constituție, potrivit cărora statutul funcționarilor publici se reglementează prin lege organică. Având în vedere că prin Legea nr. 188 din 8 decembrie 1999 privind Statutul funcționarilor publici s-a prevăzut că funcționar public este persoana numită într-o funcție publică, dispozițiile din Codul penal privitoare la calitatea de funcționar public și de funcționar sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 72 alin. (3) lit. i) din Constituție.

Judecătoria Sfântu Gheorghe, județul Covasna, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, arată că aceasta este neîntemeiată, deoarece în etapa actelor premergătoare efectuate în vederea începerii urmăririi penale nu există învinuit și, prin urmare, nu se poate invoca încălcarea dreptului la apărare. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248, art. 258 și 147 din Codul penal, raportate la art. 72 alin. (3) lit. i) din Constituție, se apreciază că aceasta este neîntemeiată, neexistând nici o contradicție între textele de lege invocate și prevederile constituționale. Se mai arată că autorii

excepției au fost trimiși în judecată pentru fapte săvârșite înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 188/1999.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Art. 224 din Codul penal, prin instituirea efectuării, în vederea începerii urmăririi penale, a unor acte premergătoare, nu este de natură să aducă atingere dreptului la apărare atâta timp cât acesta este pe deplin respectat în cursul procesului penal, așa cum precizează și art. 24 din Constituție. Din redactarea art. 224 și a art. 172 alin. 1 din Codul de procedură penală nu rezultă o încălcare a art. 49 din Constituție, iar în ceea ce privește dreptul oricărui învinuit sau inculpat de a fi informat asupra naturii învinuirii ce i se aduce, acest lucru este pe deplin reflectat în art. 6 din Codul de procedură penală. Cu privire la art. 6 pct. 3 lit. a)—d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale se arată că prin art. 6 pct. 3 lit. a) din Convenție se acordă dreptul oricărui acuzat de a fi informat în termenul cel mai scurt asupra naturii și cauzei acuzației ce i se aduce. Se arată totodată că acest text trebuie să fie analizat în raport cu lit. b) din același paragraf, care conferă oricărui acuzat dreptul de a dispune de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării sale, cât și în raport cu câmpul de aplicare a termenului de „acuzație”, precis delimitat de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Raportând prevederile Codului de procedură penală român la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, se constată că în principiu se poate vorbi de existența unei „acuzații” din momentul punerii în mișcare a acțiunii penale. O dată cu aceasta organul de cercetare penală are obligația de a-l chema pe inculpat, de a-i comunica fapta pentru care este învinuit și de a-i da explicații cu privire la drepturile pe care le are (art. 236 și 237 din Codul de procedură penală). Conform Codului de procedură penală român persoana acuzată este înștiințată în timpul urmăririi penale asupra naturii și cauzei acuzației ce i se aduce și în nici un caz o persoană nu poate fi trimisă în judecată fără ca ea să fi dispus de timpul necesar realizării apărării sale. În consecință, nu se poate susține că art. 172 și 224 din Codul de procedură penală încalcă art. 6 pct. 3 lit. a) și b) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și, deci, nici art. 20 alin. (1) din Constituție.

Cu privire la excepția de neconstituționalitate a art. 248, a art. 147 alin. 1 și a art. 258 din Codul penal, considerate ca fiind contrare art. 72 alin. (3) lit. i) din Constituție, în punctul de vedere al Guvernului se menționează că potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale reglementările privitoare la noțiunile de funcționar public și funcționar, inclusiv cele legate de infracțiunile săvârșite de persoanele având această calitate, sunt de nivelul legii. Cele două noțiuni definite la art. 147 din Codul penal nu sunt de rang constituțional și, de aceea, extinderea răspunderii penale pentru infracțiunile prevăzute la art. 246—250 din Codul penal de la funcționarii publici la ceilalți funcționari, prin dispozițiile art. 258 din Codul penal, nu

poate fi considerată neconstituțională atâta vreme cât reglementările privitoare la noțiunile de „funcționar public” și „funcționar”, inclusiv incriminările care presupun o astfel de calitate a subiectului activ, sunt caracterizate prin Constituție ca ținând de domeniul legii. În ceea ce privește dispozițiile art. 248 din Codul penal, acestea nu fac decât să precizeze calitatea subiectului activ al infracțiunii, aceea de funcționar public, ceea ce nu are nimic neconstituțional. Atât Codul penal, cât și Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici sunt legi organice, iar neconcordanța ce se susține că ar exista între art. 147 din Codul penal și dispozițiile Legii nr. 188/1999 nu ridică o problemă de ordin constituțional, ci o problemă de interpretare juridică.

Președintele Camerei Deputaților și președintele Senatului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 172 alin. 1 și ale art. 224 din Codul de procedură penală, precum și dispozițiile art. 248, 258 și 147 din Codul penal.

Dispozițiile criticate din Codul de procedură penală au următorul conținut:

— Art. 172 alin. 1: „În cursul urmăririi penale, apărătorul învinutului sau inculpatului are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală și poate formula cereri și depune memorii. Lipsa apărătorului nu împiedică efectuarea actului de urmărire penală, dacă există dovada că apărătorul a fost încunoștințat de data și ora efectuării actului.”;

— Art. 224: „În vederea începerii urmăririi penale, organul de urmărire penală poate efectua acte premergătoare.

De asemenea, în vederea strângerii datelor necesare organelor de urmărire penală pentru începerea urmăririi penale, pot efectua acte premergătoare și lucrătorii operativi din Ministerul de Interne, precum și din celelalte organe de stat cu atribuții în domeniul siguranței naționale, anume desemnați în acest scop, pentru fapte care constituie, potrivit legii, amenințări la adresa siguranței naționale.

Procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă.”

Dispozițiile criticate din Codul penal au următorul conținut:

— Art. 147: „Prin «funcționar public» se înțelege orice persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei unități într-o cauză la care se referă art. 145.

Prin «funcționar» se înțelege persoana însărcinată în alin. 1, precum și orice salariat care exercită o însărcinare în serviciul unei alte persoane juridice decât cele prevăzute în acel alineat.”;

— Art. 248: „Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.”;

— Art. 258: „Dispozițiile art. 246—250 privitoare la funcționarii publici se aplică și celorlalți funcționari, în acest caz maximul pedepsei reducându-se cu o treime.”

Textele constituționale invocate de autorul excepției ca fiind încălcate sunt:

— Art. 20: „(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.”;

— Art. 24 alin. (1): „Dreptul la apărare este garantat.”;

— Art. 49: „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.”

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.”;

— Art. 72 alin. (3) lit. i): „Prin lege organică se reglementează: [...]

i) statutul funcționarilor publici”;

Totodată, se arată că sunt încălcate și dispozițiile art. 6 pct. 3 lit. a)—d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora: „Orice acuzat are, în special, dreptul:

a) să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa;

b) să dispună de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării sale;

c) să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el și, dacă nu dispune de mijloacele necesare pentru a plăti un apărător, să poată fi asistat în mod gratuit de un avocat din oficiu, atunci când interesele justiției o cer;

d) să întrebe sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării [...].”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că în esență autorii excepției de neconstituționalitate critică dispozițiile art. 172 alin. 1 din Codul de procedură penală, întrucât acestea limitează exercițiul dreptului la apărare al învinutului și al inculpatului, asigurându-l doar pe parcursul procesului penal, iar nu și în faza premergătoare procesului, deși în temeiul art. 224 din același cod organul de urmărire penală efectuează numeroase acte de cercetare anterior declanșării procesului penal. Se susține că organul de urmărire penală nu este obligat să încunoștințeze

persoana cercetată în legătură cu actele premergătoare și nici să asigure acesteia exercitarea dreptului la apărare și asistarea apărătorului la efectuarea acestor acte. În consecință, se apreciază că aceste texte din Codul de procedură penală contravin art. 24 din Constituție și art. 6 pct. 3 lit. a)—d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În legătură cu susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 24 din Constituție, Curtea Constituțională constată că, dimpotrivă, art. 172 alin. 1 din Codul de procedură penală transpune în norme procedurale, pentru inculpat, învinuit și celelalte părți ale procesului penal, pe tot parcursul procesului penal, principiul constituțional al dreptului la apărare, inclusiv sub aspectul dreptului acestora de a fi asistați de apărător.

Curtea constată, de asemenea, că în conformitate cu dispozițiile art. 2 alin. 1 din Codul de procedură penală „*Procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege*“. Art. 224 din Codul de procedură penală reglementează posibilitatea efectuării unor acte premergătoare începerii procesului penal. Faza actelor premergătoare nu este parte componentă a procesului penal și, într-adevăr, pentru această fază nu este reglementată asigurarea exercitării dreptului la apărare. Este de observat însă că potrivit prevederilor art. 224 alin. 1 din Codul de procedură penală actele premergătoare se efectuează „*în vederea începerii urmăririi penale*“.

Începerea urmăririi penale se dispune, de principiu, *in rem*, atunci când există date cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, astfel cum prevede art. 228 alin. 1 din Codul de procedură penală, potrivit căruia „*Organul de urmărire penală sesizat în vreunul din modurile prevăzute în art. 221 dispune prin rezoluție începerea urmăririi penale, când din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor premergătoare efectuate nu rezultă vreunul din cazurile de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale prevăzute în art. 10, cu excepția celui de la lit. b¹)*“. Începerea urmăririi penale se dispune *in personam* numai dacă, în același timp, există suficiente date și cu privire la persoana autorului infracțiunii.

Totodată, alin. 3 al art. 224 din Codul de procedură penală prevede că „*Procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă*“. Rezultă deci că în această fază, cu excepția procesului-verbal menționat în textul citat, nu pot fi efectuate acte de procedură care să constituie mijloace de probă în sensul prevederilor art. 64 din Codul de procedură penală și care să vizeze o anumită persoană, bănuită ca fiind autorul infracțiunii.

Curtea reține că efectuarea în practică, în cadrul actelor premergătoare, a unor acte specifice urmăririi penale, în scopul eludării garanțiilor procesuale asigurate persoanelor implicate într-o urmărire penală, în speță a dreptului la apărare, așa cum se susține în motivarea excepției de neconstituționalitate din cauza, chiar dacă ar fi reală, reprezintă o problemă de apărare și respectare a legii, care nu intră sub incidența contenciosului constituțional.

De altfel, prin Decizia nr. 144 din 5 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României Partea I, nr. 585 din 30 noiembrie 1999, Curtea a reținut că „garantarea dreptului la apărare nu se poate asigura în afara procesu-

lui penal, înainte de începerea urmăririi penale, când făptuitorul nu are calitatea procesuală de învinuit sau inculpat. [...] Efectuarea de către organele de urmărire penală a unor acte premergătoare, anterior începerii urmăririi penale, în vederea strângerii datelor necesare declanșării procesului penal, nu reprezintă momentul începerii procesului penal și se efectuează tocmai pentru a se constata dacă sunt sau nu temeiuri pentru începerea procesului penal“. S-a mai reținut, de asemenea, că, deși „în conformitate cu prevederile art. 224 din Codul de procedură penală, procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă, dreptul la apărare al învinuitului nu poate fi considerat ca fiind încălcat, pentru că acesta are posibilitatea de a-l combate cu alt mijloc de probă, atunci când instanța ar înțelege să-i dea eficiență“.

Așa fiind și întrucât nu au intervenit împrejurări noi de natură a modifica această jurisprudență, Curtea Constituțională urmează să respingă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. 1 și ale art. 224 din Codul de procedură penală, cu raportare la prevederile art. 24 din Constituție.

De asemenea, Curtea Constituțională constată că este neîntemeiată și cea de-a doua critică de neconstituționalitate referitoare la încălcarea prevederilor art. 6 pct. 3 lit. a)—d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Sub acest aspect Curtea reține că art. 6 pct. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale reglementează drepturile „*acuzatului*“. În sensul acestui articol, noțiunea de „*acuzat*“ privește persoana căreia i se impută, formal și explicit sau implicit, prin efectuarea unor acte de urmărire penală îndreptate împotriva sa, săvârșirea unei infracțiuni. Așa cum s-a arătat și anterior, asemenea acte se efectuează, potrivit regulilor procedurii penale române, doar în cursul procesului penal, în condițiile asigurării exercitării dreptului la apărare prevăzut la art. 24 din Constituție. Față de cele arătate Curtea reține că textele de lege criticate nu aduc atingere dreptului la apărare nici prin raportarea lor la prevederile art. 6 pct. 3 lit. a)—d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prevederi aplicabile potrivit dispozițiilor art. 20 din Constituție, excepția de neconstituționalitate urmând să fie respinsă și sub acest aspect.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147, art. 248 și ale art. 258 din Codul penal, Curtea Constituțională constată că și sub acest aspect aceasta este neîntemeiată și, în consecință, urmează să fie respinsă, întrucât reglementările privitoare la noțiunile de „*funcționar public*“ și „*funcționar*“, inclusiv incriminările care presupun o astfel de calitate a subiectului activ, nu reprezintă o problemă de domeniul jurisdicției constituționale. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale (de exemplu Decizia nr. 192 din 12 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 9 ianuarie 2001).

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi în ceea ce privește soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 din Codul de procedură penală,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 și art. 172 alin. 1 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 147, art. 248 și art. 258 din Codul penal, excepție ridicată de Rada Stănescu și Anica Codârleanu în Dosarul nr. 548/2000 al Judecătorei Sfântu Gheorghe.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 aprilie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAIMagistrat-asistent,
Cristina Radu

OPINIE SEPARATĂ

Suntem de acord cu soluția pronunțată în privința dispozițiilor art. 172 alin. 1 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 147, art. 248 și ale art. 258 din Codul penal.

Pe de altă parte, considerăm că, prin decizia pronunțată, trebuia să se admită în parte excepția de neconstituționalitate și să se constate că **dispozițiile art. 224 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, în măsura în care, conform acestora, declarația dată sau expertiza efectuată în faza actelor premergătoare — fără ca persoanei care face acea declarație sau la care se referă expertiza să i se fi adus la cunoștință că are dreptul să fie asistată de un avocat ales — pot fi constatate în procesul-verbal prevăzut de alin. final al art. 224, în vederea folosirii acestuia în procesul penal, ca mijloc de probă împotriva persoanei care a făcut declarația în aceste condiții sau, după caz, împotriva persoanei la care se referă expertiza efectuată în aceste condiții.**

În opinia noastră, dispozițiile art. 224 din Codul de procedură penală, în măsura în care nu previn asemenea consecințe, sunt contrare prevederilor art. 24 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Dreptul la apărare este garantat*”.

I. Decizia la care se referă prezenta opinie separată ajunge la concluzia constituționalității dispozițiilor art. 224 din Codul de procedură penală prin raportarea acestora, în mod exclusiv, la prevederile alin. (2) al art. 24 din Constituție, text conform căruia „*În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu*”.

Suntem și noi de acord că prin prisma acestor din urmă dispoziții constituționale se asigură dreptul la apărare (și anume, prin acordarea de asistență calificată în domeniul juridic) pe tot parcursul procesului penal, așadar din momentul începerii acestuia și până la finalizarea lui prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive. Cu alte cuvinte, suntem de acord că ipoteza normei constituționale cuprinse în alin. (2) al art. 24 este aceea a existenței unui proces penal început și nefinalizat.

Nu suntem însă de acord cu interpretarea *per a contrario* pe care se întemeiază — implicit — decizia pronunțată cu majoritate de voturi, interpretare în sensul că **numai în timpul procesului penal** se garantează constituțional dreptul la apărare, sub forma asigurării asistenței juridice de către un avocat ales. Din punctul nostru de vedere, această interpretare *per a contrario* restrânge neîntemeiat ipoteza de aplicare a prevederilor alin. (1) al art. 24 din Constituție, text care conține o formulare generală: „*Dreptul la apărare este garantat*.” În absența oricărei circumstanțieri, textul reprodus are aplicabilitate și în afara procesului penal, așadar inclusiv anterior începerii acestuia, cu alte cuvinte și în faza „*actelor premergătoare*” reglementate prin art. 224 din Codul de procedură penală.

Dreptul la apărare conține numeroase prerogative, iar una din ele acestea este incontestabil posibilitatea persoanei de a beneficia de asistență juridică, în condițiile stabilite prin legislația aplicabilă acestei forme de activitate juridică.

În consecință, dreptul persoanei de a fi asistată de un avocat ales este consacrat constituțional și pentru faza „*actelor premergătoare*”.

II. „Actele premergătoare“ la care se referă art. 224 din Codul de procedură penală se pot prezenta, în mod concret, sub multiple forme de activități ce sunt săvârșite „[...] în vederea strângerii datelor necesare organelor de urmărire penală pentru începerea urmăririi penale [...]” (art. 224 alin. 2 teza întâi din Codul de procedură penală), precum: ridicarea de probe materiale sau de înscrisuri, constatări tehnico-științifice ori medico-legale, efectuarea de expertize, operațiuni de observare a persoanelor suspecte, luarea de declarații, realizarea de fotografii, efectuarea de înregistrări audio sau video etc.

III. Deși regula instituită de norma constituțională este aceea conform căreia în faza actelor premergătoare persoana are dreptul de a fi asistată de un avocat, este evident că numai unele categorii de acte premergătoare se pretează la a fi efectuate în condițiile în care, concomitent, se asigură asistența juridică a persoanei la care ele se referă. De exemplu, nu s-ar putea concepe aducerea la cunoștință persoanei, în vederea eventualei angajări de către aceasta a unui avocat, a intenției de realizare a unor acte premergătoare sub forma înregistrărilor audio sau video (efectuate, desigur, în condiții legale, conform prevederilor art. 91¹ și următoarele din Codul de procedură penală). Tot astfel, aceeași incompatibilitate ar exista și în cazul operațiunilor de observare, de către organele specializate ale statului, a persoanelor suspecte de săvârșirea unor infracțiuni, aceste acte premergătoare pierzându-și orice eficiență atunci când, concomitent, s-ar asigura acelor persoane asistarea prin avocat. În aceste ipoteze, precum și în altele asemănătoare, activitatea de combatere și de prevenire a săvârșirii infracțiunilor (îndeosebi atunci când este vorba despre formele organizate de criminalitate) ar deveni, practic, imposibilă și, de aceea, în privința actelor premergătoare, este inadmisibilă garantarea generalizată a exercitării dreptului constituțional la apărare, sub forma prerogativei asigurării asistenței juridice calificate. Această consecință se află în deplină concordanță cu dispozițiile art. 49 din Constituție, conform cărora: „(1) *Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) *Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.*”

IV. Alte categorii de acte premergătoare pot fi, însă, realizate fără ca finalitatea lor să fie înlăturată atunci când persoanei la care acestea se referă i se asigură exercitarea dreptului la apărare (drept garantat, fără nici o circumstanțiere, de art. 24 alin. (1) din Constituție) prin prerogativa asistării acelei persoane de către avocat în timpul efectuării actului premergător.

Luarea de declarații și efectuarea de expertize intră, cu siguranță, în această situație, în sensul că, în principiu,

asistarea de către avocat a celui căruia i se ia o declarație de către un organ al statului sau participarea avocatului la efectuarea expertizei nu sunt incompatibile, prin ele însele, cu săvârșirea acestor categorii de acte premergătoare.

V. Este adevărat că, în practică, se pot ivi și situații când, pentru rațiuni de tactică a cercetării, să fie necesară luarea de declarații sau efectuarea de expertize fără asistarea persoanei de către avocat; aceasta nu constituie o încălcare a dreptului constituțional la apărare, dacă rezultatul acestor acte premergătoare nu este consemnat, în baza art. 224 alin. final din Codul de procedură penală, în procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare și care poate constitui mijloc de probă.

Nu aceeași este, însă, situația în ipoteza în care:

- declarația este luată unei persoane de către organele ale statului;
- acestei persoane nu i s-a adus la cunoștință că are dreptul ca, dacă dorește, să fie asistată de un avocat ales;
- ulterior, declarația luată în asemenea împrejurări este consemnată în procesul-verbal ce poate constitui mijloc de probă în procesul penal, împotriva persoanei care a făcut acea declarație.

Tot astfel, este încălcat dreptul la apărare garantat — într-un mod necircumstanțiat — de art. 24 alin. (1) din Constituție, atunci când se efectuează o expertiză, fără ca persoana vizată prin aceasta să poată fi asistată de avocat, iar rezultatele expertizei sunt utilizate, indirect (prin intermediul procesului-verbal prevăzut la art. 224 alin. (1) din Codul de procedură penală), în procesul penal început ulterior împotriva acelei persoane.

Respectarea dreptului constituțional la apărare prin intermediul asistării persoanei de către avocat impune organelor statului ca, în situația în care, din declarațiile luate sau din expertizele efectuate — fără ca persoana să fi fost asistată de avocat —, rezultă indicii cu privire la posibilitatea săvârșirii unei infracțiuni de către acea persoană, să se procedeze din nou la luarea declarației ori, după caz, la efectuarea expertizei; de această dată, însă, este necesar să se aducă la cunoștință acelei persoane că are dreptul ca, dacă dorește, să fie asistată de avocat ales; numai în acest fel conținutul declarațiilor sau acela al expertizelor poate fi consemnat în procesul-verbal prevăzut la art. 224 alin. final din Codul de procedură penală, care poate constitui mijloc de probă.

Dacă, totuși, procesul-verbal ar fi întocmit fără să se fi urmat aceste proceduri, acel proces-verbal — *de plano* — nu poate să constituie mijloc de probă în procesul penal îndreptat împotriva persoanei căreia i-a fost încălcat, în faza actelor premergătoare, dreptul constituțional la apărare.

VI. Din cele de mai sus, se desprinde existența unui drept „la tăcere”, consacrat — implicit — prin pozițiile generale ale art. 24 alin. (1) din Constituție pentru persoana care, aflată în fața unui organ al statului își manifestă voința de a beneficia de garanția constituțională, prin asistarea sa de către un avocat ales, pe parcursul îndeplinirii

de către acel organ de stat a atribuțiilor sale prevăzute de lege. Este de la sine înțeles că acest drept operează inclusiv pentru persoana care este chemată în calitate de martor. Nici un organ al statului, aflat în exercitarea atribuțiilor sale legale, nu poate pretinde unei persoane să facă declarații fără ca, mai înainte, să aducă la cunoștință acelei persoane, într-o modalitate adecvată împrejurărilor concrete, că, în baza art. 24 alin. (1) din Constituție, are dreptul la asistență juridică din partea unui avocat ales. Declarația ce s-ar da fără ca această condiție să fie îndeplinită nu poate fi utilizată — direct ori indirect — împotriva persoanei care a fost lipsită de exercițiul dreptului la apărare.

Enunțurile de principiu imediat anterioare pot cunoaște, desigur, circumstanțieri, ca urmare a aplicării prevederilor art. 49 din Constituție, ce permit legiuitorului să procedeze la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, inclusiv a dreptului la apărare consacrat în termeni generali de dispozițiile constituționale ale art. 24 alin. (1). Asemenea restrângeri se pot, însă, realiza: numai prin lege; numai pentru scopurile limitativ enumerate de alin. (1) al art. 49 din Constituție; numai dacă sunt proporționale cu situația care le-a determinat; și numai dacă nu ating însăși existența dreptului constituțional la apărare.

VII. Legislația statelor cu tradiție democratică consacră — în forme specifice — un asemenea sistem, de garantare generală a dreptului la apărare, inclusiv prin utilizarea prerogativei asistării persoanei de către avocat.

Astfel, de exemplu, în Statele Unite ale Americii, prin decizia pronunțată în anul 1966 în cazul *Miranda v. Arizona*, Curtea Supremă federală a stabilit, printre altele, că persoanele au dreptul la apărare pe parcursul întregii etape a actelor premergătoare. Organele statului nu pot folosi declarațiile date de persoane fără respectarea anumitor garanții procesuale, printre care se află și dreptul la apărare prin avocat. În situația în care o persoană nu beneficiază de asistența unui avocat, organele de stat trebuie să dovedească faptul că acea persoană a fost informată anterior oricărei întrebări că are dreptul la asistența unui avocat, astfel încât acea persoană a renunțat la dreptul său la apărare în deplină cunoștință de cauză. Atunci când suspectul solicită să se consulte cu un apărător calificat înainte de a face orice declarație, acestuia nu i se poate pune nici o întrebare. Simplul fapt că suspectul a răspuns la unele întrebări sau că a făcut în mod voluntar unele declarații nu determină concluzia că acesta a renunțat la dreptul său de a nu răspunde la întrebările ulterioare. El poate decide în orice moment să se consulte cu un avocat și numai după aceea să continue să răspundă.

În vederea pronunțării deciziei în cazul *Miranda v. Arizona*, Curtea Supremă a Statelor Unite ale Americii a luat în considerare și unele aspecte care reieșeau din

manualele de poliție, referitoare la procedura de anchetă. Astfel, aceste metode, care vizau presiuni de ordin psihologic asupra individului anchetat, recomandau interogarea acestuia singur și înlăturarea oricărui sprijin din exterior. De asemenea, ofițerii de poliție erau instruiți să recurgă la practica interogatoriului fără pauză, la stratageme constând în acordarea de sfaturi juridice intenționat eronate și alte asemenea metode care profitau de izolarea și nesiguranța suspectului interogat.

VIII. În concluzie, dispozițiile art. 224 din Codul de procedură penală încalcă prevederile art. 24 alin. (1) din Constituție („Dreptul la apărare este garantat“), întrucât permit ca în faza actelor premergătoare să se ia declarație ori să se efectueze expertiză fără ca persoanei care face declarația sau la care se referă expertiza să i se fi adus la cunoștință că are dreptul la asistență prin avocat ales, iar acea declarație sau expertiză poate fi constatată în procesul-verbal prevăzut în alin. final al art. 224, în vederea folosirii acestuia în procesul penal ca mijloc de probă împotriva persoanei care a făcut declarația în aceste condiții sau, după caz, împotriva persoanei la care se referă expertiza efectuată în aceste condiții.

IX. Potrivit art. 1 alin. (3) din Constituție România este stat de drept. De aceea, considerentele și dispozitivul deciziei la care se referă prezenta opinie separată (rezultat al voinței exprimate prin mecanisme democratice de către majoritatea judecătorilor Curții Constituționale) sunt singurele care produc efecte obligatorii, „*erga omnes*“, conform art. 145 alin. (2) din Constituție. Atât considerentele, cât și enunțul prezentei opinii separate constituie, exclusiv, exercitarea libertății de exprimare și afirmarea independenței judecătorilor Curții Constituționale, fără a produce însă vreun efect juridic în privința soluționării litigiului aflat pe rolul instanței judecătorești sau în privința neconstituționalității prevederilor art. 224 din Codul de procedură penală, în înțelesul delimitat prin decizia la care se referă această opinie separată. Orice decizie a Curții Constituționale este obligatorie „*erga omnes*“, în măsura în care a fost pronunțată cu votul a cel puțin 5 judecători, conform art. 8 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată. Nu există grade ale obligativității deciziilor Curții Constituționale în raport cu numărul de voturi exprimat pentru soluția pronunțată. De aceea, autoritățile și instituțiile statului sunt obligate să dea curs soluției decise cu majoritatea voturilor la fel ca și soluții pronunțate cu unanimitatea voturilor judecătorilor ce formează completul de judecată.

Lucian Mihai

Romul Petru Vonica

Ioan Mădăruș

NICOLAE APOSTOL
TECHNOLOGIES

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 125

din 26 aprilie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (3) și art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (3) și ale art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Maria Dinu în Dosarul nr. 969/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, avocat Svetlana Gorcea. Este prezent și Ilie Mândreanu, lipsind Paul Mândreanu, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia, arătând că dispozițiile art. 10 alin. (3) și ale art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe contravin prevederilor art. 72 alin. (3) lit. k) și l), precum și ale art. 114 din Constituție.

Cealaltă parte prezintă solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ridicate, ca fiind neîntemeiată. Sub acest aspect, se arată că prin mai multe decizii Curtea Constituțională a statuat în sensul constituționalității prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca fiind nefondată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale referitoare la prevederile legale criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 septembrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 969/2000, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind**

protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Maria Dinu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că art. 10 alin. (3) și art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe contravin prevederilor art. 72 alin. (3) lit. k) și l), precum și ale art. 114 din Constituție, „deoarece Guvernul nu poate emite ordonanțe în domenii care fac obiectul legilor organice“.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă, fără a-și exprima expres opinia, arată că, „văzând dispozițiile art. 72 alin. (3) lit. k) și l) și dispozițiile art. 114 alin. (1) din Constituție, urmează să trimită dosarul Curții Constituționale spre soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999“.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În susținerea acestui punct de vedere se invocă jurisprudența Curții Constituționale, în sensul că „Guvernul este limitat la domenii care nu fac obiectul legilor organice numai în ceea ce privește ordonanțele emise în baza unei legi speciale de abilitare“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Instanța judecătorească a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe.

Examinând însă notele scrise ale autorului excepției, Curtea constată că, în ceea ce privește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, autorul excepției a criticat ca fiind neconstituționale prevederile art. 10 alin. (3) și ale art. 11 alin. (2) din această ordonanță.

De aceea, Curtea urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor art. 10 alin. (3) și ale art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999), dispoziții al căror conținut este următorul:

— Art. 10 alin. (3): „În cazul în care chiriașul sau fostul chiriaș comunică proprietarului că nu cere să încheie un nou contract de închiriere, acesta este obligat să îi predea proprietarului locuința pe bază de proces-verbal, în termen de cel mult 60 de zile de la data notificării prevăzute la alin. (1). Nepredarea locuinței înăuntrul acestui termen îl îndreptățește pe proprietar să ceară în justiție evacuarea necondiționată a locatarilor, cu plata daunelor-interese, pe calea ordonanței președințiale“;

— Art. 11 alin. (2): „Lipsa unui răspuns scris sau refuzul nejustificat al chiriașului sau al fostului chiriaș de a încheia un nou contract de închiriere în termen de 60 de zile de la primirea notificării îl îndreptățește pe proprietar să ceară în justiție evacuarea necondiționată a locatarilor, cu plata daunelor-interese, pe calea ordonanței președințiale.“

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate contravin art. 72 alin. (3) lit. k) și l) și art. 114 din Constituție, dispoziții care prevăd:

— Art. 72 alin. (3) lit. k) și l): „Prin lege organică se reglementează: [...]

k) regimul juridic general al proprietății și al moștenirii;

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (3) și ale art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Maria Dinu în Dosarul nr. 969/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 aprilie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

l) regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele și protecția socială“;

— Art. 114: „(1) Parlamentul poate adopta o lege specială de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice.

(2) Legea de abilitare va stabili, în mod obligatoriu, domeniul și data până la care se pot emite ordonanțe.

(3) Dacă legea de abilitare o cere, ordonanțele se supun aprobării Parlamentului, potrivit procedurii legislative, până la împlinirea termenului de abilitare. Nerespectarea termenului atrage încetarea efectelor ordonanței.

(4) În cazuri excepționale, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență. Acestea intră în vigoare numai după depunerea lor spre aprobare la Parlament. Dacă Parlamentul nu se află în sesiune, el se convoacă în mod obligatoriu.

(5) Aprobarea sau respingerea ordonanțelor se face printr-o lege în care vor fi cuprinse și ordonanțele ale căror efecte au încetat potrivit alineatului (3).“

Analizând conținutul dispozițiilor legale criticate, Curtea constată că finalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999 este aceea de a reglementa raporturile dintre chiriași și proprietari, de a oferi soluții situațiilor litigioase ivite în procesul aplicării Legii nr. 112/1995, prin utilizarea unor mijloace juridice — inclusiv prin schimbul obligatoriu de locuință — și de a stabili cuantumul chiriei pentru spațiile cu destinația de locuință. Prin dispozițiile ordonanței nu se reglementează regimul general al proprietății și moștenirii și nici regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele și protecția socială, domenii pentru care, într-adevăr, Constituția prevede necesitatea reglementării prin lege organică.

Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile legale criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 nu contravin prevederilor constituționale ale art. 72 alin. (3) lit. k) și l) și ale art. 114 din Constituție.

Magistrat-asisistenta
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 129

din 26 aprilie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit, republicată

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comex & Otter” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 7.540/CA/2000 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal este prezent Ministerul Finanțelor Publice, prin reprezentant, lipsind celelalte părți (Societatea Comercială „Comex & Otter” — S.R.L., D.G.F.P.C.F.S. Timiș, Administrația financiară Timișoara).

Partea prezentă solicită respingerea excepției, arătând că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, arătând că autorul acesteia ignoră dispozițiile alin. (3) al art. 15 din ordonanță, care prevăd posibilitatea regularizării la sfârșitul anului a sumelor reținute ca impozit.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 noiembrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 7.540/CA/2000, **Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit**, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comex & Otter” — S.R.L. din Timișoara.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 15 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994, republicată, contravin prevederilor constituționale ale art. 53 alin. (2), „întrucât obligă agentul economic ca pentru luna decembrie 1999 să plătească o sumă echivalentă cu impozitul calculat pentru luna noiembrie, chiar dacă agentul nu a obținut profit sau a obținut un profit mai mic decât cel aferent lunii noiembrie”.

Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială și contencios administrativ, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, consideră că aceasta este întemeiată, textele criticate contravenind dispozițiilor art. 53 alin. (2) din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere comunicat de Guvern, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate ridicate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 12 martie 1997, al căror conținut este următorul: *„Contribuabilii, alții decât cei prevăzuți la alineatul precedent, au obligația să plătească în contul impozitului pe profit pentru trimestrul IV, până la data de 25 ianuarie inclusiv a anului viitor, o sumă egală cu impozitul calculat și evidențiat pe lunile octombrie și noiembrie, iar pentru luna decembrie adaugă o sumă echivalentă cu impozitul calculat pentru luna noiembrie, urmând ca regularizarea pe baza datelor din bilanțul contabil să se efectueze până la termenul prevăzut pentru depunerea bilanțului contabil.”*

Dispozițiile constituționale ce se susține că au fost încălcate sunt cele ale art. 53 alin. (2): *„Sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale.”*

Cu privire la excepția ridicată Curtea observă că autorul excepției critică dispozițiile art. 15 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994, republicată, reținând doar o teză a acesteia, și anume cea care se referă la obligația agentului economic ca pentru luna decembrie a anului să plătească suma echivalentă cu impozitul calculat pentru luna noiembrie, chiar dacă, adaugă autorul excepției, acesta nu a obținut profit sau a obținut un profit mai mic decât cel aferent lunii noiembrie. Astfel fiind, se arată în excepția formulată,

se încalcă principiul constituțional al așezării juste a sarcinilor fiscale, consacrat de art. 53 alin. (2) din Constituție.

Curtea constată că autorul excepției redă fragmentar textul legal pe care îl critică, omițând să se refere la teza ultimă a art. 15 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994, republicată, care obligă organul financiar la regularizare, pe baza datelor din bilanțul contabil, până la termenul pentru depunerea bilanțului contabil (deci după expirarea lunii decembrie și în raport cu datele concrete din bilanțul contabil).

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comex & Otter” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 7.540/CA/2000 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 aprilie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 141

din 8 mai 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, modificată

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, excepție ridicată de Societatea Comercială „G.C.P. — General Consulting and

Procurement” — S.A. în Dosarul nr. 6.840/1999 al Tribunalului București — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției, ca fiind neîntemeiată, apreciind că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999, adoptată în baza unei legi de abilitare, nu încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16, 21, 24, 125 și 128, ci instituie o procedură execuțională specială de valorificare a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă. Se mai arată că dispozițiile acestei ordonanțe au mai constituit obiectul controlului de constituționalitate, Curtea Constituțională constatând, prin deciziile sale, netemeinicia excepțiilor de neconstituționalitate. Se invocă, în acest sens, Decizia nr. 155 din 19 septembrie 2000 (publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 19 ianuarie 2001) și Decizia nr. 182 din 10 octombrie 2000 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 5 februarie 2001).

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 ianuarie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 6.840/1999, **Tribunalul București — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, în întregul ei, și, în special, a dispozițiilor art. 4, 5, 8, 9, art. 11 alin. (2), art. 12, 13, 18, 23, art. 28 alin. (1), art. 32, art. 33 alin. (2), art. 34 alin. (1) și (2) și ale art. 40 din această ordonanță**, excepție ridicată de Societatea Comercială „G.C.P. — General Consulting and Procurement” — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că ordonanța criticată este neconstituțională în totalitatea ei, deoarece încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21, privind accesul liber la justiție, ale art. 24, referitor la dreptul la apărare, ale art. 125, privind instanțele judecătorești, și ale art. 128, referitoare la folosirea căilor de atac. Se arată că, instituind „o procedură specială în domeniul executării silite mobiliare și imobiliare, procedură care derogă de la dispozițiile dreptului comun și care este valabilă doar în ceea ce privește Agenția de Valorificare a Activelor Bancare și debitorii acesteia”, ordonanța creează „o inegalitate discriminatorie (de tratament juridic) între Agenția de Valorificare a Activelor Bancare, în calitate de creditor, și ceilalți creditori aflați în situații asemănătoare”, creditori care rămân supuși regulilor de drept comun prevăzute de Codul comercial și de Codul de procedură civilă și, astfel, art. 16 din Constituție este încălcat. Se consideră, de asemenea, că prin eliminarea căii de atac a apelului se încalcă și dreptul la apărare, garantat de art. 24 din Constituție, precum și dreptul la folosirea căilor de atac, prevăzut de art. 128 din Constituție. Pe de altă parte, se susține că ordonanța încalcă și interdicția constituțională de a se înființa instanțe extraordinare, interdicție prevăzută la art. 125 alin. (2) din Constituție, deoarece, în realitate, Agenția de Valorificare a Activelor Bancare (organ care nu înfăptuiește justiția) este investită cu atribuții care, de regulă, aparțin instanței judecătorești.

Instanța de judecată, contrar prevederilor art. 23 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, referindu-se și la Decizia Curții Constituționale nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000, prin care s-au respins excepții de neconstituționalitate având ca obiect aceeași ordonanță.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie Ordonanța Guvernului nr. 55 din 24 august 1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 august 1999) și, în special, dispozițiile art. 4, 5, 8, 9, art. 11 alin. (2), art. 12, 13, 18, 23, art. 28 alin. (1), art. 32, art. 33 alin. (2), art. 34 alin. (1) și (2) și ale art. 40 ale ordonanței.

Ulterior ridicării excepției ordonanța criticată a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2000 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 141 din 3 aprilie 2000), precum și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 166/2000 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 24 octombrie 2000).

În aceste condiții, Curtea observă că, deși încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost pronunțată de instanța de judecată la data de 11 ianuarie 2000, aceasta a fost înaintată Curții abia la 6 noiembrie 2000, perioadă în care ordonanța criticată a fost completată și modificată prin cele două ordonanțe de urgență. De asemenea, Curtea constată că modificările și completările aduse ordonanței criticate prin cele două ordonanțe de urgență nu privesc esența textelor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999, ci se referă la aspecte de detaliu, cu caracter tehnic, și la formulări îmbunătățite ale unor texte, care nu au relevanță în ceea ce privește fondul soluționării excepției de neconstituționalitate cu care Curtea a fost sesizată.

Prin Ordonanța Guvernului nr. 55/1999, adoptată în baza Legii nr. 140/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 22 iulie 1999), se reglementează o procedură specială pentru realizarea creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă de Agenția de Valorificare a Activelor Bancare, precum și o procedură de soluționare a litigiilor și a cererilor de orice natură în legătură cu aceste creanțe. Această procedură

derogatorie de la dreptul comun vizează, în esență, titlurile executorii, comunicarea și punerea în executare a acestora, blocarea conturilor debitorilor, sechestrarea acțiunilor și instituirea administrării speciale a societăților comerciale debitoare, reguli speciale privind soluționarea de către instanțele judecătorești a litigiilor privind creanțele bancare neperformante preluate la datoria publică, în care parte este Agenția de Valorificare a Activelor Bancare, organele de executare și competența acestora, comunicarea titlului executor și sechestrul, vânzarea bunurilor urmărite silit.

În opinia autorului excepției Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), ale art. 21, 24, 125 și 128, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 16 alin. (1) și (2): „(1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*

(2) *Nimeni nu este mai presus de lege.*“;

— Art. 21: „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) *Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept.*“;

— Art. 24: „(1) *Dreptul la apărare este garantat.*

(2) *În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.*“;

— Art. 125: „(1) *Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.*

(2) *Este interzisă înființarea de instanțe extraordinare.*

(3) *Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.*“;

— Art. 128: „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă au mai fost supuse controlului de constituționalitate prevăzut la art. 144 lit. c) din Constituție. Astfel, în mod constant, Curtea Constituțională

a respins, ca fiind neîntemeiate, excepțiile ridicate, stabilind că dispozițiile ordonanței criticate sunt constituționale. În acest sens, de exemplu, prin Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000, s-a reținut, în esență, că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 nu încalcă prevederile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece există o strânsă legătură între datoria publică internă (datorie la care au fost preluate creanțele bancare neperformante) și bugetul de stat, ceea ce este de natură să constituie o justificare suficientă pentru diferența de tratament juridic în ceea ce privește procedura execuțională a acestor creanțe. De asemenea, cu același prilej Curtea a mai constatat că ordonanța criticată este în concordanță și cu prevederile art. 21 din Constituție, privind accesul liber la justiție, deoarece, pe de o parte, eliminarea căii de atac a apelului nu îngreudește acest acces, iar, pe de altă parte, potrivit art. 128 din Constituție, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*“. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 24 din Constituție, Curtea a reținut prin aceeași decizie că eliminarea căii de atac a apelului nu împiedică partea interesată să își valorifice drepturile ori să combată susținerile părții adverse și nici nu aduce atingere dreptului de a-și angaja un avocat. Totodată, Curtea a constatat că nu sunt încălcate nici prevederile art. 125 alin. (2) din Constituție care interzic „*înființarea de instanțe extraordinare*“, întrucât în cauză nu se pune problema unei astfel de instanțe judecătorești, iar activitatea de executare silită (care are ca scop doar punerea în executare a unei hotărâri judecătorești sau a altui titlu executoriu) este distinctă de activitatea de înfăptuire a justiției, care este, într-adevăr, de competența instanțelor judecătorești.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții, soluția și considerentele deciziilor pronunțate anterior își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, modificată, excepție ridicată de Societatea Comercială „G.C.P. — General Consulting and Procurement“ — S.A. în Dosarul nr. 6.840/1999 al Tribunalului București — Secția comercială.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 mai 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
LUCIAN MIHAI

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII, ALIMENTAȚIEI ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind Atribuțiile oficiilor cinegetice care funcționează în structura inspectoratelor teritoriale de regim silvic și cinegetic

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor, având în vedere prevederile Legii fondului cinegetic și a protecției vânatului nr. 103/1996, cu modificările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 7 pct. B lit. b) și ale art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 12/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Atribuțiile oficiilor cinegetice care funcționează în structura inspectoratelor teritoriale de regim silvic și cinegetic, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ilie Sârbu

București, 17 mai 2001.
Nr. 168.

ANEXĂ

ATRIBUȚIILE

oficiilor cinegetice care funcționează în structura inspectoratelor teritoriale de regim silvic și cinegetic

Art. 1. — (1) Oficiile cinegetice din cadrul inspectoratelor teritoriale de regim silvic și cinegetic au următoarele atribuții specifice pe care le realizează prin specialiștii angajați în cadrul acestora:

A. În domeniul atribuirii gestiunii fondurilor de vânătoare:

a) participă la încheierea contractelor de gestionare a fondurilor de vânătoare;

b) verifică modul în care gestionarii fondurilor de vânătoare își îndeplinesc obligațiile contractuale, la termenele și în condițiile prevăzute în contracte;

B. În domeniul gospodăririi fondurilor de vânătoare:

a) verifică și coordonează modul în care se desfășoară acțiunile de evaluare anuală a efectivelor de vânat și fac propuneri privind mărimea cotelor de recoltă;

b) fac observații asupra efectivelor de vânat, pe fondurile de vânătoare din județele repartizate pentru control, iar în situații justificate fac propuneri pentru modificarea cotelor de recoltă, precum și pentru modificarea perioadei legale de vânătoare la unele specii de vânat existente pe aceste fonduri;

c) analizează și propun spre aprobare autorității publice centrale care răspunde de silvicultură studiile referitoare la popularea fondurilor de vânătoare cu specii noi de vânat;

d) analizează și propun spre aprobare autorității publice centrale care răspunde de silvicultură documentațiile privind propunerile de înființare a crescătoriilor pentru specii valoroase de vânat destinat populațiilor, cât și a crescătoriilor de vânat destinat consumului;

e) verifică modul în care deținătorii de terenuri și gestionarii fondurilor de vânătoare aplică măsurile necesare menținerii echilibrului agro-silvo-cinegetic și prevenirii pagubelor cauzate de vânat și prin vânătoare culturilor agricole, animalelor domestice și fondului forestier și aplică măsurile prevăzute de legislația în domeniu;

f) țin evidența evoluției efectivelor de vânat, a dinamicii recoltelor și statistica trofeelor de vânat medaliabile pentru fondurile de vânătoare situate în raza județelor arondate;

g) întocmesc documentațiile privind propunerile de finanțare din fondul de protecție a vânatului a unor acțiuni de refacere a potențialului cinegetic al unor fonduri de vânătoare;

h) controlează activitatea cinegetică pe toate categoriile de fonduri de vânătoare;

i) constată pagubele produse de vânatul din categoria speciilor strict protejate și propun modul de soluționare a litigiilor sau de acordare a eventualelor despăgubiri din fondul de protecție a vânatului;

j) controlează modul în care se desfășoară acțiunile de capturare a vânatului viu pentru repopulări, condițiile de deținere a acestuia și modul în care se face repopularea;

C. În domeniul aplicării reglementărilor specifice:

a) controlează modul în care gestionarii fondurilor de vânătoare respectă reglementările în vigoare referitoare la aplicarea taxelor minime percepute cetățenilor români și turiștilor străini pentru acțiuni de vânătoare în România;

b) controlează aplicarea sistemului informațional în domeniul cinegetic și fac propuneri de îmbunătățire a acestuia;

c) controlează modul în care sunt respectate prevederile reglementărilor în vigoare privind rasele de câini admise la vânatoare în România;

d) controlează dacă în desfășurarea acțiunilor de vânatoare sunt folosite arme și muniții omologate;

e) verifică modul în care se respectă reglementările privind regimul de circulație a vânatului viu, a celui împușcat și a trofeelor de vânat;

f) autorizează în condițiile legii și controlează ținerea în captivitate a animalelor sălbatice;

g) controlează transportul de animale sălbatice naturalizate, precum și activitatea atelierelor de naturalizare;

h) controlează modul în care sunt respectate de către toți gestionarii fondurilor de vânatoare reglementările cu privire la regimul permiselor și autorizațiilor de vânatoare;

i) urmăresc încasarea în contul fondului de protecție a vânatului a despăgubirilor civile pentru daunele aduse fondului cinegetic prin fapte ilicite și iau măsurile necesare în situația în care constată că sumele ce reprezintă despăgubiri nu au fost încasate;

j) analizează și soluționează reclamații și sesizări;

D. În domeniul prevenirii și combaterii braconajului la vânatoare și al constatării infracțiunilor și contravențiilor prevăzute de Legea fondului cinegetic și a protecției vânatului nr. 103/1996, cu modificările ulterioare:

a) organizează și desfășoară acțiuni de prevenire și combatere a braconajului la vânatoare;

b) controlează activitatea de prevenire și combatere a braconajului la vânatoare desfășurată de gestionarii fondurilor de vânatoare;

c) constată faptele care constituie infracțiuni prevăzute și pedepsite de Legea nr. 103/1996, cu modificările ulterioare;

d) constată faptele contravenționale prevăzute și sancționate de Legea nr. 103/1996, cu modificările ulterioare;

e) întocmește documentele pentru faptele constatate conform lit. c) și d) și aplică, după caz, sancțiunile prevăzute de lege;

f) depune documentele întocmite în conformitate cu prevederile lit. e) la inspectoratul teritorial de regim silvic și cinegetic în a cărui structură funcționează;

g) ia măsura confiscării bunurilor care au fost folosite sau au fost destinate să folosească la săvârșirea infracțiunilor prevăzute la art. 34 din Legea nr. 103/1996, cu modificările ulterioare;

h) ia măsura reținerii permisului de vânatoare în condițiile prevăzute la art. 37 și 39 din Legea nr. 103/1996, cu modificările ulterioare;

i) întocmește documentele necesare pentru situațiile prevăzute la lit. g) și h) și le depune la inspectoratul teritorial de regim silvic și cinegetic în a cărui structură funcționează;

E. În domeniul încadrării personalului cu atribuții de pază a fondurilor de vânatoare și al examenelor de vânători:

a) avizează încadrarea personalului cu atribuții de pază a fondurilor de vânatoare, pe baza criteriilor stabilite prin reglementări emise de autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură;

b) atestă inspectorii voluntari de vânatoare și fac propuneri pentru recompensarea acestora în condițiile stabilite prin reglementări emise de autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură;

c) fac parte din comisiile de examinare la examenele organizate pentru dobândirea calității de vânător, atunci când sunt împuterniciți;

F. În domeniul reprezentării naționale și internaționale:

— participă, în baza împuternicirii Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor, la colaborări sau la schimburi de experiență cu alte structuri din țară și din străinătate care desfășoară activități în domeniul cinegetic sau în legătură cu domeniul cinegetic.

(2) Oficiile cinegetice din cadrul inspectoratelor teritoriale de regim silvic și cinegetic îndeplinesc orice alte atribuții stabilite în competența lor prin acte normative.

Art. 2. — În îndeplinirea atribuțiilor prevăzute la art. 1 alin. (1) salariații oficiilor cinegetice din cadrul inspectoratelor teritoriale de regim silvic și cinegetic întocmesc documente specifice.

Regia Autonomă Monitorul Oficial

în pas cu timpul

Centrul pentru relații cu publicul
Șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sector 5, București
Tel.: 411.58.33 E-mail: multimed@bx.logicnet.ro
Fax: 410.77.36 Website: www.monitoruloficial.ro

PROMPT, COMOD, MODERN

Un alt mod de a te informa - prompt, comod, modern - prin **procurarea electronică** a Monitorului Oficial al României atât în sistem abonament, cât și selectiv, a anumitor numere ale Monitorului Oficial al României sau acte normative.

OPERATIVITATE

Transmiterea Monitorului Oficial al României se face prin **e-mail zilnic**, pe măsura apariției acestuia, intrându-se în posesia lui în ziua tipării.

Fiecare Monitor Oficial este cuprins într-un fișier de tip PDF și se citește cu Acrobat Reader, ceea ce înseamnă că pentru a recepționa și a utiliza informația legislativă vă este suficient contul de e-mail și Acrobat Reader, aplicație ce se poate lua **gratuit** de pe Internet (www.adobe.com).

ACCESIBILITATE

Prețul unui abonament **anual** la Monitorul Oficial al României, **Partea I și Partea I numerice bis** - Legi, decrete, hotărâri și alte acte - este de **156 USD** pentru un echipament de tip server sau monopost.

În condițiile în care dispuneți de **rețea**, pentru fiecare utilizator final contravaloarea prestației este de **6 USD/lună**, acordându-se o **reducere de 20%** pentru o rețea cu mai mult de cinci stații de lucru.

Prețul unui abonament **anual** la Monitorul Oficial al României, **Partea a II-a - Dezbateri parlamentare** - este de **132 USD**.

Prețul unui abonament **anual** la Monitorul Oficial al României, **Partea a III-a - Publicații și anunțuri** - este de **48 USD**.

Prețul unui abonament **lunar** la Monitorul Oficial al României, **Partea a VI-a - Achiziții publice** - este de **13 USD/lună**.

Abonamentele se pot încheia pe orice perioadă a anului calendaristic, prețul reducându-se în mod proporțional.

DIVERSITATE

Prin aceleași mijloace multimedia (e-mail, CD, dischetă):

- monitoarele oficiale aferente oricărui an din perioada **1995 - 2000 (62 USD/an)**
- **selecții de monitoare oficiale**, Partea I, Partea a II-a, Partea a III-a, Partea a V-a, Partea a VI-a (**0,08 USD/pag.**)
- **selecții din monitoarele oficiale a diferitelor acte normative (0,10 USD/pag.)**
- lucrarea editată de R.A.M.O. "Actele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I - 22 decembrie 1989 - 31 ianuarie 2001" (**15 USD**)

Prețurile includ T.V.A.

Plata se face în lei, la cursul de schimb (B.N.R.) din ziua efectuării plății.

COLECȚII TEMATICE pe suport electronic

Legislație privind jocurile de noroc	2,3 USD
Legislație în domeniul asistenței medicale.....	7,8 USD
Legislație privind normele de medicina muncii	3,5 USD
Legislație privind dezvoltarea regională a României și regimul zonelor defavorizate	3,7 USD
Legislația viei și vinului*	4,3 USD
Reglementări privind circulația pe drumurile publice.....	2,3 USD
Legislație în domeniul silviculturii și protecției vânatului*	9,1 USD
Legislație privind investițiile directe și dezvoltarea activității economice*	0,7 USD
Reglementări privind concesionările în domeniul sanitar-veterinar	1,4 USD
Impozitul pe venit	6,1 USD
Reglementări privind locuința - ediția a II-a.....	7,8 USD
Sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.....	3 USD
Circulația rutieră.....	20 USD

COLECȚII TRILINGVE pe suport electronic

	Preț în USD/versiune		
	română	franceză	engleză
Contractul de management. Selecționarea și numirea managerilor*	1,6	3,6	3,6
Reglementări privind regimul investițiilor străine*	2,4	5,3	5,2
Legea învățământului*	2,4	5,4	4,6
Lege privind valorile mobiliare și bursele de valori*	2,1	4,6	4,5
Legea protecției mediului	1,7	3,8	3,6
Reglementări privind locuințele trecute în proprietatea statului	3,1	6,4	6,6
Organizarea și funcționarea Consiliului Legislativ	1,8	3,8	3,8
Legea fondului funciar. Legea cadastrului și a publicității imobiliare*	2,4	5,2	5
Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe	2,1	4,4	4,2
Lege privind procedura reorganizării și lichidării judiciare*	1,4	3	3
Lege privind desființarea în siguranță a activităților nucleare	1,1	2,5	2,4
Legea apelor.....	2,4	5,4	5,1
Lege privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social.....	0,3		0,6
Lege privind desființarea în siguranță a activităților nucleare	1,1		2,5
Amenajarea teritoriului național	0,5	1	1
Societăți comerciale. Registrul comerțului.....	3,6	7,8	7,7
Legislație bancară	2,9	6,2	6,2
Avocatul Poporului.....	1,4	2,8	2,9
Dezvoltarea regională în România.....	0,3	0,8	0,7
Proprietatea publică și concesionările.....	1	2,1	2,1
Prevenirea și sancționarea spălării banilor	0,4	0,8	0,8
Dezvoltarea regională în România și regimul zonelor defavorizate	4	8,4	8,3
Investiții directe și dezvoltarea activității economice*	0,8	1,6	1,5
Ordinea publică, apărarea și siguranța națională	2	4,4	4,3
Consiliul Legislativ. Curtea Supremă de Justiție.....	3,2	6,9	6,9
Accesul la propriul dosar și deconspirarea securității ca poliție politică	0,6	1,3	1,2
Reglementări privind administrația publică locală și alegerile locale	3,2	7,1	7,8
Asigurări și reasigurări în România	0,6	1,2	1,1
Fondul funciar	7,2	15,3	14,8
Reglementări privind locuința	3,3	7,1	6,8
Alegeri parlamentare și prezidențiale	3,8	8,2	8,2
Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune.....	1	2,2	2,2
Prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.....	0,5	1	1
Reglementări privind corupția și crima organizată.....	1,3	2,8	2,8

* Întrucât modificările intervenite în cuprinsul actelor normative au avut loc după data prelucrării informației, actualizarea acestora se va face într-o ediție viitoare.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocați numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.91.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro